

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **nezl. T. T. H. N.**, narozená dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
v ČR potenciálně bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Ondřejem Fialou
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Hradčanské náměstí 101/5, 118 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2023, č. j. 302887-2/2023-MZV/VO,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí ze dne 8. 6. 2023, č. j. 302887-2/2023-MZV/VO, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2023, č. j. 302887-2/2023-MZV/VO, jímž žalovaný na základě žádosti žalobkyně o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza podle § 180e odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) shledal, že rozhodnutí Velvyslanectví České

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

republiky v Hanoji (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 3. 2023 ve věci žádosti žalobkyně o udělení víza č. HANO 202210250002 je v souladu s § 20 odst. 5 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Důvodem neudělení krátkodobého víza byla skutečnost, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie nebo jej nedoprovází nebo je nenásleduje.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že se žalovaný nesprávně a nedostatečně vypořádal s námitkou, dle které se správní orgán I. stupně v rámci nového projednání věci neřídil závazným názorem žalovaného vyjádřeným v rozhodnutí ze dne 8. 2. 2023, č. j. 300759-2/2023-MZV/VO, jímž žalovaný zrušil předchozí rozhodnutí správního orgánu I. stupně a s ohledem na nedostatečné odůvodnění a rozpory ve spisovém materiálu mu věc vrátil k dalšímu šetření. Uvedla, že v žádosti o nové posouzení důvodů namítala, že správní orgán I. stupně nedošetřil skutkový stav tak, aby o něm nebyly pochybnosti, neboť rozhodoval na základě stejných podkladů jako v případě předchozího rozhodnutí. V rámci žádosti o nové posouzení rovněž namítala, že již byla správním orgánem I. stupně telefonicky vyzvána k doložení souhlasu základní školy s přijetím do základního vzdělávání s tím, že jí pak bude uděleno vízum, a přestože tento souhlas doložila, byla její žádost zamítnuta.
3. Žalobkyně rovněž namítala, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 20 odst. 5 zákona o pobytu cizinců a účelem a smyslem směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice“). Uvedla, že jednoznačně prokázala své postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. c) ve spojení s § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jelikož je nepochybné, že je potomek mladší 21 let manželky občana České republiky, neboť její matka H. H. P., narozená X, je manželkou občana České republiky pana T. N., narozeného X. Poznamenala, že podle ustálené judikatury je žadatel o udělení krátkodobého víza rodinného příslušníka povinen prokázat kvalifikovaný rodinný vztah, avšak zastupitelský úřad je pak zatížen důkazním břemenem ohledně prokázání naplnění některého z důvodů neudělení víza.
4. Žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný i správní orgán I. stupně založili svá rozhodnutí na důkazně nepodložených domněnkách a spekulacích. Dle žalobkyně správní orgány neprokázaly naplnění důvodu pro neudělení víza uvedeného v § 20 odst. 5 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí totiž vychází z nesprávného předpokladu, že manželství matky žalobkyně bylo uzavřeno účelově, to však není pravda. Úmysl žalobkyně i její matky následovat manžela matky je zřejmý z obou jejich žádostí. Napadené rozhodnutí dále označila za nesprávné a přepjatě formalistické, neboť důvod zamítnutí žádosti byl zcela nesprávně shledán v nedoložení toliko aktualizovaného souhlasu biologického otce s jejím vycestováním. Konstatovala, že souhlas jejího biologického otce byl k žádosti dvakrát přiložen, z toho jeden z nich přestal být z důvodu průtahů v řízení aktuální. Žalobkyně dále uvedla, že jeho nedoložení ani nepředstavuje důvod pro zamítnutí žádosti podle § 20 odst. 5 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně napadené rozhodnutí považovala za nepřezkoumatelné rovněž z důvodu, že žalovaný uvedl, že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a tak se na ni nevztahuje povinnost odůvodnit rozhodnutí o zamítnutí žádosti.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

5. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Konstatoval, že obě rozhodnutí správních orgánů byla řádně právně i věcně odůvodněna a nelze je označit za nepřezkoumatelná, resp. nezákonná. Veškerá zjištění správního orgánu I. stupně jsou ve správním spise řádně zaevidována a předmětná rozhodnutí byla přijata na základě zákona a vychází z řádně zjištěného skutkového stavu, kdy správní orgány unesly důkazní břemeno. V této souvislosti poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 2. 2021, č. j. 24 A 108/2019-122.
6. Konstatoval, že z řízení ve věci žalobkyně a z řízení ve věci její matky vyplynulo, že žalobkyně nedoprovází ani nenásleduje občana České republiky, a to jednak důvodu, že z obsahu spisového materiálu nevyplýval účel ani doba pobytu žalobkyně v České republice, resp. souhlas otce žalobkyně nekorespondoval s délkou pobytu, o který žalobkyně žádala, tj. uváděla ve formuláři žádosti o vízum. Současně z pohovoru provedeného s matkou žalobkyně vyplynulo, že chce s žalobkyní zůstat v České republice trvale. Mimo jiné žalobkyně nedisponovala ani souhlasem školy ohledně její dlouhodobé absence. S ohledem na úzkou souvislost věcí žalovaný odkázal na soudní řízení ve věci matky žalobkyně č. j. 178 A 3/2023-15 vedené u zdejšího soudu.
7. Žalovaný vyjádřil nesouhlas s žalobní námitkou, že správní orgán I. stupně nenapravit vady, které mu žalovaný v předchozím zrušovacím rozhodnutí vytkl ani s žalobní námitkou, že správní orgán I. stupně nedošetřil skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Dle žalovaného správní orgán I. stupně žádost žalobkyně řádně přezkoumal a dostal závaznému stanovisku žalovaného, když provedl nový pohovor, ve kterém byly postaveny na jisto dříve existující důvodné pochybnosti. Současně si opětovně vyžádal souhlas biologického otce s vycestováním, ale ten žalobkyně nedoložila. K žádosti nebyl doložen ani rozsudek o svěření nezletilé do péče matky, který by souhlasné prohlášení otce nahradil.
8. Dále poznamenal, že žalobkyně má veškeré zázemí ve Vietnamu, neovládá český jazyk ani blíže nezná manžela její matky, neboť ti se setkali pouze v rámci dvou návštěv, kdy manžel její matky přicestoval do Vietnamu. Dle žalovaného není sporu o tom, že matka žalobkyně je manželkou občana České republiky, nicméně bylo prokázáno, že matka žalobkyně uzavřela sňatek s občanem České republiky účelově, čímž se dopustila obcházení zákona o pobytu cizinců ve smyslu § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu cizinců a vízum, o které žádala, jí nebylo uděleno. Dodal, že směrnice stanovuje, že se nevztahuje na mobilitu rodinných příslušníků, pokud neexistuje vazba na občana Evropské unie. Mobilita žalobkyně sice dána byla, ale z povahy věci nebylo-li vízum uděleno matce žalobkyně, nemůže být uděleno nezletilé žalobkyni, která měla s matkou cestovat, neboť by fakticky cestovala sama.
9. Žalovaný uvedl, že veškerá rozhodnutí správních orgánů byla řádně a dostatečně odůvodněna. Tvrzení žalobkyně, dle kterého jí bylo telefonicky sděleno, že vízum jí bude uděleno, označil za nepodložené. Dodal, uvedené být sděleno nemohlo, neboť správní orgány nepředjímají rozhodnutí ve věci a správní orgán I. stupně ani nemohl predikovat, zda bude požadovaný souhlas doložen, případně zda bude právně účinný.
10. Dle žalovaného je žalobní návrh značně obecný, neboť žalobkyně pouze obecně namítala nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí a nedostatečně zjištěný skutkový stav. Žalovaný připomněl, že žalobní návrh předurčuje konečnou podobu rozhodnutí soudu, k čemuž poukázal na judikaturu správních soudů. K namítané nepřezkoumatelnosti uvedl, že spisový

materiál byl komplexně posouzen a správní orgány svá rozhodnutí řádně odůvodnily. Poznamenal, že na předmětné řízení se nepoužije část druhá a třetí zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zároveň uvedl, že pokud by rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, nemohla by na něj žalobkyně věcně reagovat. Shrnul, že napadené rozhodnutí je v souladu se zásadou zákonnosti, je přezkoumatelné a zamítací důvod podle § 20 odst. 5 písm. g) zákona o pobytu cizinců byl dán. Žalovaný rovněž konstatoval, že rozhodnutí naplňuje principy materiálního právního státu, tedy naplňuje podmínku, aby bylo rozhodnutí ve správním řízení spravedlivé, odůvodněné a podložené. Správní orgány přihlédly pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a své úvahy a důvody pro rozhodnutí ve věci v dostatečné míře zdůvodnily.

Replika žalobkyně

11. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou, ve které uvedla, že argumentace žalovaného nemůže zpochybnit důvodnost žaloby. Zopakovala, že souhlas jejího biologického otce byl k žádosti dvakrát přiložen, z toho jeden z nich přestal být z důvodu průtahů v řízení aktuální. Dodala, že není zřejmé, zda vůbec byla k doložení dalšího aktuálního souhlasu vyzvána. Současně byla žádost zamítnuta především z důvodu nesprávného závěru správních orgánů ohledně údajného účelového manželství její matky. Žalobkyně připomněla, že její žádost byla zamítnuta z důvodu, že není rodinný příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců nebo občana nedoprovází nebo nenásleduje, nikoli z důvodu nedoložení určitého dokladu. Uvedla, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné, neboť vychází ze spekulací a domněnek, které nemají oporu ve správním spise.

Posouzení věci soudem

12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona š. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Podle § 15a odst. 1 písm. c) se rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie. Podle odst. 2 tohoto ustanovení se rodinným příslušníkem občana Evropské unie dále rozumí cizinec, který je ke státnímu občanu České republiky přihlášenému k trvalému pobytu na území ve vztahu uvedeném v odstavci 1 písm. a) až d).

15. Podle § 20 odst. 5 písm. g) zákona o pobytu cizinců „cizinci, který žádá o krátkodobé vízum jako rodinný příslušník občana Evropské unie a sám není občanem Evropské unie a hodlá doprovázet občana Evropské unie na území nebo následovat občana Evropské unie, který na území pobývá, se krátkodobé vízum neudělí, jestliže není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo občana Evropské unie nedoprovází nebo nenásleduje.“
16. Podle článku 2 bodu 2 směrnice se „rodinným příslušníkem“ rozumí a) manžel nebo manželka; b) partner, se kterým občan Unie uzavřel registrované partnerství na základě právních předpisů členského státu, zachází-li právní řád hostitelského členského státu s registrovaným partnerstvím jako s manželstvím, v souladu s podmínkami stanovenými souvisejícími právními předpisy hostitelského státu; c) potomci v přímé linii, kteří jsou mladší 21 let nebo jsou vyživovanými osobami, a takoví potomci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b); d) předci v přímé linii, kteří jsou vyživovanými osobami, a takoví předci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b).
17. Podle článku 3 bodu 1 směrnice se tato směrnice vztahuje na všechny občany Unie, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 bodu 2, kteří je doprovázejí nebo následují.
18. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Žalobkyně prostřednictvím své matky (zákonné zástupkyně) podala dne 23. 10. 2022 žádost o udělení schengenského víza. V této žádosti uvedla jako svého rodinného příslušníka pana T. N., občana České republiky. Tuto žádost vyplnila v anglicko-vietnamské jazykové verzi i v české jazykové verzi. V anglicko-vietnamské verzi uvedla, že účelem žádosti je návštěva rodiny nebo přátel a žádala o vstup na období od 1. 11. 2022 do 2. 1. 2023. V české verzi pak uvedla, že hlavním účelem cesty je turistika a předpokládané datum příjezdu a odjezdu ze schengenského prostoru nevyplnila, pouze do kolonky případné povolení ke vstupu do cílové země uvedla dobu platnosti od 1. 11. do 30. 12. K žádosti žalobkyně mimo jiné přiložila kopii svého cestovního pasu, kopii cestovního pasu její matky i manžela její matky, kopii oddacího listu její matky a pana T. N., kopii svého rodného listu včetně překladu do češtiny. Žalobkyně rovněž přiložila dvě souhlasná prohlášení jejích rodičů, v nichž souhlasí s tím, že dcera vycestuje bez svého otce do České republiky. Na jednom souhlasu, který byl předložen pouze ve vietnamštině je uvedeno, že souhlas s vycestováním je udělen na období od 1. 11. 2022 do 30. 12. 2022. Na druhém souhlasu, který byl přeložen do angličtiny není datum vycestování vůbec vyplněno. Současně ani jeden ze souhlasů není datován. Správní orgán I. stupně provedl s žalobkyní dne 25. 10. 2022 pohovor.
19. Následně správní orgán I. stupně vydal dne 8. 12. 2022 rozhodnutí, kterým žádost žalobkyně zamítl, neboť není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo 15b nebo jej nedoprovází nebo nenásleduje. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán uvedl, že žalobkyně se narodila před uzavřením sňatku její matky s občanem České republiky, který rovněž není jejím biologickým otcem. Na základě pohovorů vedených v rámci řízení o udělení krátkodobého víza její matce dospěl správní orgán k závěru, že manželství bylo uzavřeno účelově a žádost její matky byla tedy zamítnuta. Z těchto důvodů dospěl k závěru, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo 15b nebo jej nedoprovází nebo nenásleduje.

20. Žalobkyně následně podala žádost o nové posouzení důvodů o neudělení víza, k níž doložila vyjádření základní školy v X k přijetí žalobkyně k základnímu vzdělávání. O této žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 2. 2023, kterým rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu šetření. Následně správní orgán I. stupně provedl pohovor s matkou žalobkyně. Rozhodnutím ze dne 24. 3. 2023 žádost žalobkyně znovu zamítl, neboť opět dospěl k závěru, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo 15b nebo jej nedoprovází nebo nenásleduje. Žalobkyně poté podala žádost o nové posouzení důvodů o neudělení víza, o které žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
21. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, k čemuž soud předně uvádí, že na rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza nelze klást nároky obsažené v § 68 odst. 3 a § 89 správního řádu, což plyne zejména z § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jenž vylučuje aplikaci druhé a třetí části správního řádu na v něm uvedená řízení. Tato skutečnost nicméně neznamená, že by rozhodnutí nemuselo být dostatečně odůvodněno. Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Ans 5/2011-221, uvedl, že *„povinnost správního orgánu sdělit neúspěšnému žadateli důvody neudělení víza odpovídá nárokům, které jsou na postup správního orgánu kladeny v souvislosti s povinností respektu k ústavou zaručeným právům a zákazem diskriminace a libovůle při výkonu zákonem svěřené působnosti. Neúspěšný žadatel má legitimní právní zájem na tom, aby mu byly důvody neudělení víza sděleny. Toto sdělení totiž může mít zásadní význam pro jeho další úvahy o tom, zda lze shledané nedostatky odstranit před případným podáním nové žádosti o udělení víza. Citované ustanovení je navíc třeba vykládat v tom směru, že cizinci (...) musely být oznámeny nejen právní důvody neudělení víza, ale i konkrétní skutkové důvody a okolnosti, které vedly správní orgán k závěru, že je naplněn některý z důvodů pro neudělení víza (...).“* Nárok na informaci o důvodech neudělení víza se rovněž analogicky uplatní i na informaci o výsledku nového posouzení důvodů neudělení víza, protože žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza je specifickým opravným prostředkem, na jehož základě správní orgán znovu posuzuje, zda byly naplněny důvody pro neudělení víza (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, č. j. 9 As 92/2013-41).
22. V této souvislosti zdejší soud taktéž poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS)
23. Žalobkyně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřovala ve skutečnosti, že žalovaný uvedl, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a tak se na ni nevztahuje povinnost odůvodnit rozhodnutí o zamítnutí žádosti. K tomuto soud

předně uvádí, že je pravdou, že žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že „[j]elikož žadatelka nenaplnuje zákonnou definici rodinného příslušníka občana EU, byla její žádost posouzena nad rámec stanovené zákonem, nejedná-li se o rodinného příslušníka občana EU a žádá-li žadatel o krátkodobé vízum, to se odůvodňuje pouze z důvodů stanovených přímo použitelným předpisem EU a podle něj se vede i celé řízení (...)“. Dále uvedl, že „pokud se neaplikuje § 15a zákona o pobytu cizinců, resp. směrnice, rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vízum se neodůvodňuje nad rámec vyznačených zamítací důvodů.“ Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž uvedl na základě, jakých skutečností dospěl k závěru, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo 15b nebo jej nedoprovází nebo je nenásleduje. V této souvislosti soud uvádí, že i správní orgán I. stupně k vyznačenému důvodu zamítnutí žádosti na jednotném formuláři připojil odůvodnění, z něhož je zřejmé proč žádost zamítl.

24. K žalobkyní namítané nepřezkoumatelnosti spočívající v nerespektování závazného názoru žalovaného správním orgánem I. stupně soud uvádí, že po vrácení věci žalovaným provedl správní orgán I. stupně pohovor s matkou žalobkyně, v rámci kterého jí mimo jiné vyzval k doložení souhlasu biologického otce žalobkyně s jejím vycestováním. Správní orgán I. stupně o tento pohovor doplnil podklady rozhodnutí, tedy nerozhodoval na základě stejných podkladů a respektoval názor žalovaného vyjádřený v předchozím zrušujícím rozhodnutí. Tato námitka tedy není důvodná.
25. Současně však soud nepřehlédl, že žalovaný vzal za nesporné, že žalobkyně naplnila definici stanovenou v §15a odst. 1 písm. c) ve spojení s § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v napadeném rozhodnutí však dále uvedl: „*Nicméně směrnice stanovuje, že se nevztahuje na mobilitu rodinných příslušníků, pokud neexistuje vazba na občana EU. Občan EU není biologickým otcem žadatelky. Současně žádost o vízum matky žadatelky, která měla do ČR cestovat s ní, byla paralelně s žádostí žadatelky zamítnuta. Mobilita není dána, jelikož k žádosti předložila vietnamský dokument obsahující souhlas s krátkodobým vycestováním podepsaný panem N. D. H., což je biologický otec žadatelky, avšak pouze na období od 11. 11. 2022 do 30. 12. 2022.*“
26. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný na jedné straně tvrdí, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana Evropské unie dle § 15a zákona o pobytu cizinců, ale na druhé straně tvrdí, že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie dle čl. 2 bodu 2 směrnice, přestože obě definice jsou prakticky totožné. Žalovaný s ohledem na skutečnosti, že žalobkyně není biologickou dcerou občana Evropské unie, žádost její matky byla zamítnuta a nebyl doložen platný souhlas biologického otce s jejím vycestováním ze země původu, dospěl k závěru, že není dána mobilita žalobkyně, tedy že nenásleduje nebo nedoprovází občana Evropské unie a její žádost zamítl. Tento závěr žalovaný odůvodnil poukazem na směrnici, kdy však toliko uvedl, že směrnice stanovuje, že se nevztahuje na mobilitu rodinných příslušníků, pokud neexistuje vazba na občana Evropské unie a na straně 3 rozhodnutí výslovně uvedl, že žadatelka nenaplnuje zákonnou podmínku udělení víza, neboť není rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
27. Dle názoru soudu je otázka, zda žalobkyně splňuje či nesplňuje definici rodinného příslušníka občana Evropské unie dle směrnice (i zákona o pobytu cizinců), a tedy zda se na ni směrnice vztahuje či nikoli, zásadní pro posouzení její žádosti. Výše uvedené zdůvodnění žalovaného toliko obecným odkazem na směrnici bez konkretizace přesného ustanovení či jeho přímé citace je dle soudu nedostatečné. Z napadeného rozhodnutí tedy není zřejmé, na základě jakého ustanovení právního předpisu dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyně není

rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo 15b nebo jej nedoprovází nebo nenásleduje a tedy, že byl naplněn důvod k zamítnutí její žádosti podle § 20 odst. 5 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Toto pochybení žalovaného činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

28. S ohledem na skutečnost, že soud shledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, nezabýval se dalšími námitkami žalobkyně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2023, č. j. 9 As 149/2023-139, či ze dne 28. 11. 2003, č. j. 7 A 38/2001-37).
29. Soud proto žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení výrokem I. tohoto rozsudku zrušil. Tato vada řízení umožnila soudu rozhodnout bez jednání, ačkoli žalobkyně i žalovaný konání ústního jednání požadovali. Současně soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm bude dle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 13 200 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek; z částky 9 300 Kč za 3 úkony právní služby zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31. 12. 2024 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby a repliky – 2 x § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 900 Kč za 3 s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. února 2025

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.